

tòrics i entranyables: Bretanya, Occitània, Provença, Francònia... L'estat totalitari ha passat avall.

I ara parlem clar: els liberals espanyols del segle passat imitaven —malament— tot allò que feien els francesos. Varen quadricular Espanya amb una divisió provincial artificial i forçada. La capacitat creadora dels Principats, de les Regions, en va patir i anàrem rodolant pel pendent de la decadència.

Ara com ara, les més nobles i assenyades veus del Govern espanyol demanen un regionalisme possibilista. Cada dia s'escolten propostes de mancomunar diputacions per arribar a la constitució d'uns organismes que podrien anomenar-se Diputació de Galícia, Diputació de Castella, Diputació de Catalunya... Aquesta és la tradició autèntica de l'Imperi.

Sigui com sigui, l'Europa que està sorgint del Tractat de Roma —important document!— es mou per aquests viaranys.

* * *

I ara digueu: la Bisbal es troba a l'alçada que li cal per assumir el paper de capital que haurà de representar en el nostre esperançat futur? Perquè estructurada la Regió, cau la província artificial i ressorgeix la comarca històrica. La Bisbal compta amb una sòlida tradició i unes òptimes condicions per a ser la *vila espiritual* volguda per Gaziel. Però malgrat meritòries temptatives i esporàdiques activitats l'onada de provincianisme és envaïdora, de vegades asfixiant.

Se'ns demanarà: «Llavors, què caldria fer?»

Moltes coses: Editar una publicació mensual que recollís el batec ciutadà i comarcal. Una Casa de Cultura amb un Centre d'Estudis Comarcals. Posar en funcionament una Escola de Belles Arts. Una altra Escola d'Idiomes Moderns. Promoure un estudi seriós i exhaustiu del potencial econòmic de la comarca. El Museu de Ceràmica del Castell encara està per fer. I ja que parlem de ceràmica, no hi hauria manera d'endegar un centre com el de Sant Vicens de Perpinyà, on acullen artistes vinguts d'arreu per tal que puguin incorporar-se a les activitats artístiques i artesanes locals? I un Sindicat d'Iniciatives i de defensa del paisatge? La riquesa artística i monumental de la comarca és importantíssima. Alguns monuments es troben en un estat d'incúria i abandonament que fan caure la cara de vergonya. I una capital, no ha de tenir un Teatre-Auditori Municipal per a vetllades, funcions i concerts? I si parlàvem d'una guarderia infantil? I de les migrades possibilitats de sanítos esbargiment de la joventut?

Què us diré? Cal rompre la crosta de provincianisme i posar-se a treballar de valent. Si continua l'atonía actual la capitalitat ens fugirà de les mans i la gent del país només ens reverenciarà perquè tindrem com a pedra de toc el Registre de la Propietat.

Ja se sap que el treball creador i il·lusionat és feina de tothom. Però ara i sempre cal que es posi al davant amb tota tenacitat l'estament que la bona gent —amb ingènua ironia— anomena la llopada, però que, siguem respectuosos, que la cortesia no costa res, hem de dir-ne les classes dirigits.

JORDI PUJOL COFAN